

Rozjímanie na pondelok 22. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 22.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježiš
ponúka svoju spásu všetkým
ľuďom; poslanie kresťanov; keď
dôjde k odmietnutiu.

LUKÁŠOVO EVANJELIUM zdôrazňuje
univerzálne určenie Pánovho
posolstva spásy. Napríklad opis
Ježišovho detstva, medzi
spomienkami, ktoré evanjelista
pravdepodobne počul od Panny
Márie, obsahuje návštevu mudrcov,
ktorí pricestovali z Východu, aby sa

poklonili židovskému kráľovi. Lukáš chce dať jasne najavo, že nový Boží ľud sa nebude obmedzovať na jeden národ, pretože Kristus prišiel ohlasovať radostnú zvesť všetkým ľuďom.

Keď Pán začal svoj verejný život, Lukáš nám hovorí, že Ježiš odišiel do Nazareta, mesta, kde prežil svoje detstvo. Keďže bola sobota, išiel do synagógy „a vstal, aby čítal“ (Lk 4, 16). Rozvinul knihu Izaiáša a ohlásil tieto slová proroka: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť“ (Lk 4, 18; Iz 61, 1-2). Keď skončil, zvinul knihu a posadil sa, zatiaľ čo všetci v synagóge „upierali naňho oči“ (Lk 4, 20). Kristus prerušil ticho slovami, ktoré prítomných prekvapili: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli“ (Lk 4, 21).

Kristov život je skutočne poznačený ohlasovaním spásy celému ľudstvu. Zázraky, ktoré koná – predpovedané Izaiášom – potvrdzujú, že Božie kráľovstvo je už prítomné, ohlasujú definitívnu porážku satana a zjavujú jeho moc zachrániť človeka pred zlom, ktoré ohrozuje jeho dušu. Preto sa Pán neobmedzuje na to, že tieto zázraky koná pre Židov, ale aj pre cudzincov. Ježiš svojej láske nekladie prekážky. Žiada len, aby sme sa k nemu priblížili s pokorou a vierou.

„Východisko kresťanského života nie je v tom, že sme hodní. S tými, ktorí si mysleli, že sú dobrí, Pán nemohol veľa urobiť. Keď si myslíme, že sme lepší ako ostatní, je to začiatok konca. Pán totiž nerobí zázraky s tými, ktorí si myslia, že sú spravodliví, ale s tými, ktorí uznávajú, že sú v núdzi. Nepriťahujú ho naše schopnosti, nie preto nás miluje. Miluje nás takých, akí sme, a hľadá ľudí, ktorí nie sú sebestační, ale sú ochotní otvoriť mu svoje srdce“[1].

„DUCH PÁNA je nado mnou, lebo ma pomazal“ (Lk 4, 18). V Starom zákone pomazanie znamenalo vyliatie svätého oleja na hlavu človeka na znak toho, že si ho Boh vyvolil a bude ho sprevádzať v jeho poslaní. Kresťania boli pomazaní v krste, ktorým „sme oslobodení od hriechu a znovuzrodení ako Božie deti, stávame sa Kristovými údmi, sme začlenení do Cirkvi a dostávame účasť na jej poslaní“[2]. Podobne ako Ježišov život, aj naša existencia môže z Božej milosti zjavovať Božie milosrdenstvo voči všetkým ľuďom. Toto apoštolské poslanie môžeme stelesňovať predovšetkým s ľuďmi, s ktorými denne prichádzame do styku, pretože bežný život je miestom nášho každodenného darovania sa druhým.

„Ja som misia na tejto zemi, a preto som na tomto svete. Treba si

uvedomiť, že sme akoby ohňom
poznačení na túto misiu
osvetľovania, žehnaní, oživovania,
pozdvihovania, uzdravovania a
oslobodzovania. Tam sa ukazuje, kto
je zdravotná sestra z *celej duše*, učiteľ
z *celej duše*, politik z *celej duše*, teda
tí, ktorí sa v hĺbke rozhodli byť s
inými a pre iných. Keď však človek
svoje povinnosti oddeľuje od
súkromného života, všetko zostane
sivé: bude len neustále vyhľadávať
uznania alebo presadzovať vlastné
záujmy“[3].

Krstom sme boli pomazaní, aby sme
spolupracovali na Ježišovom diele
lásky, aby sme sa podieľali na jeho
vykupiteľskom poslaní, ktoré je
univerzálne. „Kresťan si je vedomý,
že je vštepovaný do Krista
prostredníctvom krstu; uspôsobený
bojovať za Krista prostredníctvom
birmovania; povolaný pôsobiť vo
svete účasťou na Kristovom
kráľovskom, prorockom a kňazskom

úrady; úplne zjednotený s Kristom prostredníctvom Eucharistie, sviatosti jednoty a lásky. Preto tak ako Kristus musí svoj život žiť tvárou k iným ľuďom, s láskou hľadiac na všetkých a na každého jedného z tých, čo ho obklopujú, a na celé ľudstvo“[4].

PO OHLÁSENÍ, že proroctvo o Mesiášovi sa naplnilo v jeho osobe, Pán predvída námietky, ktoré by zo závidosti alebo uzavretosti mohli mať ľudia z jeho vlasti voči zázrakom, ktoré urobil v celej Galilei. „Veru, hovorím vám: Ani jeden prorok nie je vzácny vo svojej vlasti“ (Lk 4, 24). Pán ilustruje univerzálnosť Božej lásky dvoma biblickými úryvkami, v ktorých bol prorok Eliáš poslaný na pomoc fenickej žene a prorok Elizeus bol vyzvaný, aby uzdravil Sýrčana pred židovskými vdovami alebo

malomocnými. „Keď to počuli, všetkých v synagóge zachvátil hnev. Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli ho až na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené, a odtiaľ ho chceli zhodiť“ (Lk 4, 28-29).

Kristus sa na začiatku svojho vykupiteľského poslania stretol s obdivom a vďakou; ľudia, ktorí obdivovali jeho skutky a s radosťou prijali jeho posolstvo spásy. Stretol sa však aj s odporom niektorých Židov, často tých, ktorí boli horlivejší za svoje vlastné názory. Niečo podobné sa deje aj v poslaní každého kresťana: popri tých, ktorí Dobrú zvesť prijímajú s nadšením, sú aj takí, ktorí ju odmietajú. Možno práve preto môže vzniknúť sklúčenosť z nedostatku viditeľných plodov alebo strach z reakcie, ktorú vyvoláme u druhých. Svätý Josemaría však poukázal na to, že aj v tých prípadoch, keď sa zdá, že naše pôsobenie je neplodné, Boh pôsobí v

duši každého z nás: „Neexistuje ľudské srdce, nech by bolo akokoľvek hlboko uviaznuté v hriechu, ktoré by ako žeravý uhlík v popole v sebe neskrývalo iskierku ušľachtilosti. Keď som na také srdcia zaklopal, medzi štyrmi očami a s Kristovým slovom, vždy odpovedali“[5].

Každý deň si v modlitbe môžeme pripomenúť prijaté poslanie, ktoré zahŕňa celý náš život, a prosiť o Božiu milosť, aby nás znovu uviedla do úlohy zmierňovať bolesť, slúžiť všetkým, prinášať im Ježišovo milosrdenstvo svojimi slovami a skutkami. „Vyjdime, vyjdime všetkým ponúknuť život Ježiša Krista (...) je mi milšia *otlčená* Cirkev, doráňaná a zašpínená tým, že vychádza do ulíc, než Cirkev chorá z uzavretia a pohodlnosti, z upätosti na vlastné istoty. Nechcem takú Cirkev, ktorá robí všetko, aby si udržala centrálné postavenie, a nakoniec zostane zamotaná v spleti svojich

mánií a procedúr“[6]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám pomohla odvážne sa ujať poslania prinášať lásku jej Syna ľuďom okolo nás.

[1] František, *Homília*, 29-VI-2019.

[2] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1213.

[3] František, *Evangelii Gaudium*, bod 273.

[4] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 106.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 74.

[6] František, *Evangelii Gaudium*, bod 49.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/pondelok-22-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-22-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (12.04.2026)